

Joehoe, ik mag weer wieden!

Schrijfster Marjoleine Tel zit graag met haar handen in de aarde te wroeten. Oké, tuinieren levert spierpijn op, maar je krijgt er zoveel voor terug. Lekkere vruchten, een zee aan bloemen, vogeltjes en vlinders... Voor haar geen betere meditatie!

Tekst MARJOLEINE TEL Fotografie GETTY IMAGES

Mijn schouders zijn verstijfd, mijn armen lijken van lood en mijn rug voelt alsof er een vrachtwagen overheen is gedenderd. Maar ik

voel niets dan groot geluk. Onderuitgezakt op mijn oude tuinbank overzie ik in diepe tevredenheid mijn tuin. Als het ergens loont om je uit te sloven, dan is het op dat lapje grond rondom het huis. Na het spitten, snoeien en het eindeloos op mijn knieën voorzichtig (want met wortel en al!) uit-trekken van het eindeloos oprukkende zevenblad, toont de tuin zich zichtbaar dankbaar voor mijn inspanningen. De dagen erna wordt die dankbaarheid nog groter. Want ineens vlamt een geranium knalrood op en schiet de verloren gewaande Oost-Indische kers de grond uit. Ondertussen scharrelen allerlei kleine bruine vogeltjes door de los geschoffelde aarde, op zoek naar... ja, naar wát eigenlijk? Mijn grote vriend het roodborstje is neergezegen op de kop van de stenen uil. We kijken elkaar aan en denken: *wat een heerlijkheid! Maar moet je niet weer eens gaan wieden, maaien, sproeien? Want voor je het weet, ruikt het onkruid weer op en staat het gras tot je knieën. Een tuin is nooit klaar.* Frustrerend? Als je slecht in je tijd zit of dat lapje grond zelden prioriteit geeft (deze twee gaan samen bij tuinermijders), absoluut! Maar tegen een paar uurtjes hier en daar in de aarde wroeten kan geen meditatie op.

Alles omgeploegd

In mijn eerste tuin had ik werkelijk geen idee waar te beginnen. Ik had er wel ongeloflijke zin in om er zo'n paradijsje uit de bladen van te maken. Hoe moeilijk kon dat nou zijn? Lukraak begon ik wat te kappen en plantte wat bloeiende aankopen uit het tuincentrum de grond in. Het seizoen erop had ik werkelijk geen idee meer welk groen (on)gewenst was.

Tuinieren is ook een kwestie van lef. Dus opnieuw begon ik op goed geluk te wieden en (ver)planten. Het resultaat was een redelijke chaos aan onkruid en bloemen met her en der een boom en een struik.

Ik wachtte een zomer lang vergeefs op de knalroze wolk tegen de schutting en ook het blauwpaarse gevaarte achterin de tuin liet zich niet meer zien. Verdorie, ik had voor tientallen euro's planten eruit geploegd en in de groenbak afgevoerd!

Op dát moment is het begonnen, de tuinkoorts. Het besef dat ik me misschien eerst eens moest verdiepen in de materie. Lezen over bloeiseizoenen, een app gebruiken hoe je distel en dovenetel

'Verdorie, ik had voor tientallen euro's planten eruit geploegd en in de groenbak afgevoerd!'

herkent. Zodat de Engelse bloemen-tuin, mijn ideaal-plaatje, binnen bereik kwam. Ik begon met de aankoop van een witte en rode klimroos bij een heuse rozenkwekerij. "Geduld

mevrouwetje," kreeg ik te horen toen ik vroeg hoe lang het duurde voordat de pergola overwoekerd zou zijn. Rozen snoeien kan ik als de beste. Als bijbaantje werkte ik ooit in een rozenkas. Na vijf jaar de struiken groot kijken, kreeg ik wat ik hoopte: een overdadige bonte bloemenzee boven mijn terras.

Tuinieren is een oefening in geduld. Ik ben er nog altijd niet heel goed in. Maar ik weet inmiddels: als je geduld toont, word je beloond voor je geploeter. Het mooie is: die beloning is geheel en al te wijten aan jou. De hele dag door word je omringd door complimentjes. De roos bloeit achter elkaar omdat je hem goed snoeit. Het gras is vol en zacht omdat je het mos regelmatig verwijderd. De border vol bloeiers jubelt omdat je het verstikkende onkruid blijft wieden. *Bedankt dat je zo goed voor ons zorgt.* Tja... van wie krijg je eigenlijk zoveel dankbaarheid terug na gedane arbeid?

Tribunevorm

Mijn groene verzorgingsgebied werd steeds kleiner door een uitbouw en uitdijend terras. En toen... toen ontdekte ik op Funda een huis aan de rand van de

62% heeft mooiere tuin dan de burens

70 procent van alle Nederlanders heeft een tuin bij het huis. De helft van hen tuiniert, de andere helft ziet het vooral als een verlengstuk van de woonkamer en wil er vooral niet te veel in werken. Daarom is ruim een derde van de Hollandse achtertuinen grotendeels bestraat. Gemiddeld besteden tuinierders 1 tot 4 uur per week aan hun 'buiten'. Mannen vinden grasmaaien het leukste om te doen, bij vrouwen is bollen planten favoriet. Onkruid wieden en schoffelen worden door beide seksen gezien als de minst leuke tuinklussen. 62 procent vindt zijn of haar tuin mooier dan die van de burens. Nederlanders geven hun tuin gemiddeld een 7. (Bron: Tuinmonitor 2020)

stad met een knoepd van een tuin, mét een kasje! Niemand wilde het hebben, tot dat wij het kochten. Zoveel groen ineens... Ik raakte nogal overweldigd door al het werk en de mogelijkheden die zich aandienen. Maar als je door de bomen het bos niet ziet, begin je met een struik. Ik volgde met een vriendin een snoeicursus bij een grote tuinzaak. "Iedereen kan snoeien," was het devies van de eigenaar. "Gewoon doen, gewoon durven." Een man naar mijn hart. Hij gaf een snoeschema mee en ik ging aan de slag, met YouTube als extra informatiebron. Ik maakte het hart van de boom of struik weer luchtig en snoeide de takken aan de buitenzijde 'in tribunevorm'. In het begin keek ik vanaf een paar meter afstand of ik de tribune kon ontdekken, inmiddels kan ik het met mijn ogen dicht (nou ja... bijna).

Tijdens die snoeicursus ontdekte ik een extraatje: er zijn meer tuinierders. Sterker nog, ik bleek ze zelfs in mijn vriendenkring te hebben. Eerder had ik dat blijkbaar genegeerd, nu stelde ik me er helemaal voor open. Beppen over luizen bestrijden en brainstormen over de juiste fruitboom, je doet het op de meest onverwachte momenten met de meest onverwachte mensen. Heerlijk! Met een vriendin bezoek ik inmiddels onder andere jaarlijks de Keukenhof (behalve dan afgelopen voorjaar) en staat er een tuinreis naar Engeland op de agenda. Ik ben niet ver van het punt af dat we stekjes met elkaar gaan uitwisselen. Gezellig toch?

Kletsen over bollen

Voor mijn nieuwe tuin maakte ik een beplantingsplan door van alles aan ideeën bij elkaar te jatten, aangevuld met mijn bescheiden groei- en bloeikennis. In een map houd ik op verschillende plattegrondjes bij wat ik waar plant, met de kaartjes van de planten in een mapje erbij. Soms slaat een plant niet aan, soms is-ie toch best lelijk en soms sta ik gewoon weer een exemplaar, incognito want uitgebloeid, te wieden. Maar al met al kom ik steeds dichterbij mijn droombeeld: een bont geheel van bloemen en struiken, dat vanaf het vroege voorjaar tot laat in oktober een

Snel resultaat

Deze zomer uw tuin nog een oppepper geven zonder al te veel moeite en met snel resultaat?

- Ruim op wat u (nu) niet gebruikt en maak schoon wat er morsig uit ziet. Een paar uurtjes werk voor een lang effect!
- Koop een aantal vaste planten die nu bloeien en in het najaar. Zet ze bij elkaar in (verschillende formaten) potten voor een bont geheel. Nog mooier: een groenblijvende struik in een pot toevoegen die straks besjes geeft.
- Maak een hoekje om vogels, bijen of vlinders aan te trekken, waardoor de tuin letterlijk meer gaat leven. Zet een waterbak (hoog, zodat de kat er niet bij kan) neer, hang een insectenhotel (te koop bij een tuincentrum) op of leg wat tuinafval in een vergeten hoekje van de tuin.

feest is voor je ogen en neus. O ja, laat ik het feestje voor de vlinders en bijen niet vergeten!

En ik word steeds fanatieker. De in het najaar geplante bollen haal ik in mei uit de grond, ik laat ze drogen, pel ze (ik kom niet voor niks uit de bollenstreek) en in het najaar begint het feest opnieuw. Soms koop ik nieuwe verrassingen. Niets leuker dan naar de Bloembollenmarkt (bij de Keukenhof) te gaan om uitgebreid te kletsen over... bollen. Dit voorjaar vond ik na lang zoeken bij een heuse 'nursery' in het Engelse Kent mijn lang gezochte Heliopsis Summer Pink. Natuurlijk kan ik bij het tuincentrum om de hoek een 'zonneoog' kopen, maar ik wilde juist die ene soort met dat bijzondere bonte blad. Ik graaf 'm uit, mocht ik ooit verhuizen!

Takkenthee

Nooit word ik zo'n fanaat die alle planten herkent en achteloos bij hun Latijnse naam noemt. Ik zou het best willen, maar ik ben daar echt te lui voor. Mijn liefde voor het tuinieren zit 'm vooral in het oogsten. Ik maak van een bloesemtak of verschillende snijbloemen creaties in een vaas. Ik garneer de sla met eetbare bloemetjes uit de tuin. Ik zet takkenthee van de woekerende pepermunt uit de zinken teil. Gewapend met schaar duik ik tijdens het koken de tuin in om rozemarijn, tijm, oregano of bieslook af te knippen. Ik maak taart en chutney van de appels die niet in het gras zijn gevallen. Deze zomer hoop ik op bergen frambozen en blauwe bessen. Alleen de groentetuin... daarmee ben ik gestopt. Zoveel werk voor zo weinig opbrengst (en bij de supermarkt voor nog minder te koop), dat is niets voor een tuinvrouw die graag scoort. En nu hup, mijn stinkende laarzen en mufte tuinhandschoenen aan en naar buiten, zelfs als het (een beetje) regent. Want de wingerd heeft zich alweer om de notenboom geslingerd. ●